

οῦτο χνάσθαι, τὸ ἱμάτιον οῦτος ἀναλαβεῖν»¹. Μεγίστην δὲ προσοχὴν ἔφεστων οἱ παιδαγωγοὶ εἰς τὴν σωφροσύνην τοῦ παιδός, ὡς λέγει ὁ Πλάτων ἐν Χαριτῇ «τὸ κοσμίως πάντα πράττειν καὶ ἡσυχῆ ἐν τε ταῖς ὅδοῖς βαδίζειν καὶ δικλέγεσθαι καὶ τ' ἄλλα πάντα ώστε ποιεῖν». Αἱ αὐταὶ διατάξεις τῆς εὐσχημοσύνης καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀνδρικῇ ἡλικιῷ ἐπεκράτουν, καθ' ὃς ὕψειλον οἱ νέοι. νὰ ἔχωσι τὸ βλέμμα πρὸς τὰ κάτω, ἡσυχον καὶ προσεκτικὸν βάδισμα, σεμνότητα ἐν τῇ περιβολῇ: πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὰ ἔλαχιστα ἔδει αὔστηρότατα νὰ τηρῶνται, οἷον ἀπηγορεύετο τοῖς παισὶ τὸ καθέζεσθαι ἔχουσι τοὺς πύδας ἐσταυρομένους, τὸ κρύπτειν τὰς χειράς ἐν τοῖς ἱματίοις. Ἐν Ἀθήναις πλήν τῶν παιδαγωγῶν ὑπῆρχον καὶ οἱ σωφρονισταί, οἵτινες ἐπεμελοῦντο τῆς εὐταξίας καὶ τῆς αἰδοῦς, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἄξιος, «καὶ πᾶς ὁ τοῦ μειρακίσκου πόνος ἐστὶν ὑπὸ σωφρονιστᾶς καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς νέους αἴρεσιν τῆς ἔξι Ἀρείου Πάγου βουλῆς»², οἱ παιδοτρίβαι, οἱ διευθύνοντες τὴν γυμναστικὴν καὶ οἱ ἀλειπταὶ οἱ ἔλαχιώ τὰ σώματα τῶν ἀγωνιζομένων ἀλειφορτες καὶ ἐφορῶντες τῆς ὑγιεινῆς διαίτης αὐτῶν. Ἡ πνευματικὴ παίδευσις τῶν παίδων συνεπληροῦτο καὶ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν σχολαῖς, ὃν ἴδιας αἱ σχολαὶ ἡκμαζον μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, ὅπότε οἱ αὔστηροι τῆς ἡθικότητος καὶ τοῦ σεβασμοῦ θερμοί, ὡς μὴ ὥρελεν, ἔχαλαρωθησαν καὶ συνεπῶς καὶ ἡ τῆς παιδαγωγίας μέριμνα. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ χαριέστατος Ἀριστοφάνης τῶν κωμῳδῶν αὐτοῦ πολλαχοῦ καθάπτεται τῆς ἡθικῆς ταύτης καταπτώσεως.

'Er Iwarrírois, τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1894.

ΣΠΥΡ. ΑΝ ΠΑΠΗΑΓΓΕΛΗΣ.

Ο ΑΣΤΕΡΟΕΙΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.*

Οἵας ἐμπνέει ἐντυπώσεις τὸ μεγαλογρεπὲς τοῦ ἀστερόντος οὐρανοῦ θέαμα! Τίς ὁ ἀποθαυμάσας, ἔστω καὶ δι' ὀλίγας μόνον στιγμάς, τὸ δι' ἀπείρων ἀκτινοβόλων σημείων πεποικιλμένον στερέωμα καὶ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ συγκινήσεως θελκτικῆς μέν, ἀλλὰ καὶ ἀσφιστῶς λυπτορᾶς! . . .

Ἡ μετὰ θαυμασμοῦ παρατήρησις τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου θόλου, τοῦ διὰ χιλιάδων χρυσῶν ἀστέρων κατακεκοσμημένου δὲν διεγείρει ἐν ὑμῖν τὸν ιδέαν δυνάμεως ἀνωτέρας; Τὸ βλέμμα βυθιζόμενον ἐν τῷ ἀπειρῷ τούτῳ διαστήματι δὲν ζητεῖ μετ' ἀπλούστιας ν' ἀνακαλύψῃ τὸν κατοικίαν τοῦ Δημιουργοῦ πάντων τούτων τῶν θαυμάτων; Ἀν δὲ αἱ σφαῖραι αὗται

1) Ἡθικ. σελ. 439.

2) Σελ. 367.

*) Δημητριεύοντες τὸ ἀρθρίδιον τούτο τῆς δεσποινίδος Θεοδοσίας Σωφρονιάδου, ἀρθρίδιον ὅπερ καταδέινυσι τὴν εὐσέβειαν τῆς χαριεστάτης κόρης, σημειούμεθα ὅτι αὕτη καὶ πρὸ τίνος ἐδημοσίευε γαλλιστὶ ἐπιχωρίοις φύλοις φέγγετερα ἐργα, μὴ στερούμενα χάριτος, ἐτοιμάζει δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

κατοικοῦνται ὑπὸ ὄντων ὄμοιών ἡμῖν δὲν δυνάμεθα ἄρα γε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ βίος αὐτῶν κρείττων ἐστιν ἐκείνου, διὸ διάγομεν ἡμεῖς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ!

Τις οἶδεν ἀν μὴ ὁ Θεός ἀπὸ σκοποῦ ἐξελέξατο δι' ἡμᾶς τὴν σφαῖραν ταύτην, ἐν ᾗ πάσχομεν τόσον, τὸν ἀλλοῦ τοῦτον Γολγοθᾶ, ἡ κοπιώδης τοῦ ὄποιου ἀνάβασις ἔξαντλει τὰς δυνάμεις ἡμῶν, πληροῦσα τὸν ψυχὴν ὑμῶν ἀπογοτεύσεων, ἀποθαρρύνσεων, ἄν, λέγω, ἔταξεν ἐνταῦθα δύος δοκιμάσης ἡμᾶς, δταν δὲ κρίνη διτὶ ικανῶς ἐστενάξαμεν, ἐκλαύσαμεν, ὑπέστημεν τιμωρίας, δτι τέλος ἐξετίσαμεν τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ σφάλματα ἡμῶν, θιώς τότε οἰκτείρη ἡμᾶς καὶ αἰρών ἡμᾶς ἐκ τῆς κοιλάδος ταύτης τοῦ κλαυθμῶνος μεταστήσης ἐν τινὶ τῶν κυανῶν ἐκείνων ἀστρων, ἐν οἷς ὁ βίος εἶναι διαρκῆς χαρά, αἰώνιος εύτυχια!

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διότανος δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς εὐεργέτημα; ἢ δὲ πρόδηλεψις τῆς ἀφεύκτου ταύτης ἀπελευθερώσεως δὲν πρέπει νὰ συντελῇ εἰς τὸ νὰ ὑπομένωμεν καρτερικῶς τὰς φοικωδεστέρας τῶν ἀθλιοτήτων καὶ τὰς μεγίστας τῶν συμφορῶν. Ποιοῖς λοιπὸν θά πτο διόποις τῆς ἀνθρωπίνου ταύτης πάλης, ἡ λύσις τοῦ ἀκαταπαύστου τούτου ἀγώνος, διὸ πέραν τῆς γῆς ταύτης ὑπῆρχε καταφύγιον διὰ τοὺς πιεζομένους, παρηγορία διὰ τοὺς παραγγωγούμενους, ἀμοιβὴ διὰ τοὺς μάρτυρας καὶ παράδεισος διὰ τοὺς ἀγίους;

Είναι δὲ δυνατὸν ν' ἀποδεχθῶμεν διτὶ διάθρωπος, τὸ ἄριστον τοῦτο δημιούργημα, ὅπερ διανοεῖται, ὅμιλει, κινεῖται, τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ σύμπαντος δὲν εἶναι ἄλλο ἢ θαυμασία μηχανή, δτι μετά τοῦ τελευταίου παλμοῦ τὸ πᾶν καταθραύσται, ἐκμπενιζόμενον, καὶ τελευτῶν εἰς αἰῶνα τὸν ἄπαντα!

Ούχι! Ὁ Θεός, δημιουργῶν τὸν βαδιλέα τοῦτον τῆς φύσεως, πήθελης νὰ ὑψώσῃ αὐτὸν ὑπὲρ τὰ λοιτά ζῷα, ἐν τῇ θείᾳ δ' αὐτοῦ ἀγαθότητι μετέδωκεν αὐτῷ ἐν μόριον τῆς ιδίας αὐτοῦ διανοίας, ἐπροίκισεν αὐτὸν διὰ τῆς ἀνθρουσκίας μηχανής, δτι οἱ θετικολόγοι ἀρνοῦνται, ἀλλ' εἰς τὸ ἄφθαρτον τῆς δόπιας πιστεύουσιν οἱ γινώσκοντες νὰ σκέπτωνται.

ΘΕΟΔΟΣΙΑ ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΟΥ.

ΑΙ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ.*

Θαδαυρὸς τῶν Ἀθηναίων.

Τὸ διάγραμμα τοῦ κτιρίου τούτου ἡτο γνωστὸν ἀπὸ τοῦ Ιουνίου τοῦ 1893. Σήμερον τὸ μνημεῖον εἶναι πλῆρες, ἀνευρεθέντων ἀπάντων τῶν ἀντικειμένων τῆς διαχορηγήσεως αὐτοῦ· διὰ τοῦ κατάλογος τούτων κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Homolle ἔχει φέδε:

1) Τεμάχια ἐφαρμοζόμενα εἰς ἀρχαῖας μετόπας, ἡτοι: κεφαλὴ Βοός, προερχομένη ἐξ ἐνὸς συμπλέγματος ζώων τῆς Γηρυονηίδος, τυγχανα κόργχης τῆς μετόπης τοῦ λέοντος τῆς Νεμέας, ἐφ' ἣς φαίνονται κρεμάμενα ὁ χιτών

*) Ἰδε ἀριθ. 39 σελ. 765—768.

καὶ ἡ φαρέτρα τοῦ Ἡρακλέους· νεανίας μετὰ βραχέος χιτῶνος, ἔχοντος πτυχάς, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὴν προηγουμένων ἀνακαλυφθεῖσαν Ἀθηνᾶν.

2) Μετόπαι ἡ συντρίμματα συνδέομενα εἰς ἀρχαίας σειράς, ἦτοι: ἐκ τῆς Γηρουσιήδος ζεῦγος βοῶν· ἐκ τῆς Ἀμαζονομαχίας τέσσαρες σκηναὶ μάχης ἐφίππου ἢ πεζικῆς καὶ ἐκ τῶν ἡρωϊκῶν μαχῶν μονομαχίαν πολεμιστῶν ὠπλισμένων δι' ἀσπίδων θωράκων καὶ κρανῶν.

3) Μετόπαι ἀποτελοῦσαι νέαν σειράν, τὴν Θησηίδα:

Α. — Θησεὺς καὶ Μινώταυρος. Νεανίας φέρων βραχὺν χιτῶνα μετὰ πτυχῶν, ρώμης ἐπιχαρίτου, λαβόμενος τῆς κεφαλῆς τοῦ ἔχθροῦ, ἐτομάζεται νὰ πλήξῃ τοῦτον. Ἐφαρμόζοντες ἐπὶ τῶν ὄψων τοῦ ἡττηθέντος κεφαλὴν ταύρου, ἀνακαλυφθεῖσαν τῷ 1893, καθωρίσαμεν τὸ θέμα τῆς μετόπης ταύτης καὶ εὑρομεν τὴν κλείδα | τῆς ἐρμηνείας τῶν ἀκολούθων, ἐν αἷς ἀπαντᾷ ὁ αὐτὸς νεανίας.

Β. — Θησεὺς καὶ Ἀθηνᾶ. — 'Ο ἡρως αἱρων τὴν χεῖρα, φαίνεται ἀπευθύνων τὸν λόγον τῇ θεῇ καὶ ἀναμένων τὰς διαταγὰς αὐτῆς.

Γ. — Θησεὺς καὶ Κερβύων.

Δ. — Θησεὺς καὶ Περιφήτης.

Ε. — "Ἐν τινι τῶν μετοπῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους εἶχον σημειώσει πρόσωπόν τι ἀνεστραμμένον, ὅπερ ὥμοιάζε πρὸς τοὺς ὑπὸ τοῦ Θησέως ἡττηθέντας ληστάς, οἵοι φαίνονται οὗτοι ἐν ταῖς μετόπαις τοῦ Θησέου· ἥδη πιστεύω ὅτι ἐπιτρέπεται ἡμῖν ν' ἀναγνωρίσωμεν ἐν τούτῳ τὸν Σκίρωνα.

Ζ. — Ἐπὶ ἑτέρου ἐλαχίστου συντρίμματος διακρίνεται μόνον κορμὸς δένδρου. Εἶναι ἀρά γε ἡ πίτυς τοῦ Σίνιδος (τοῦ Πιτυοκάμπου);

'Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ εἰχομεν ἔξ θέματα, ληφθέντα ἐκ τοῦ μύθου τοῦ Θησέως, ἦτοι ἀκριβῶς ὅσα ἀρκούσιν ὅπως πληρωθῶσι τὰ μεταξὺ τῶν τριγλύφων μιᾶς τῶν κυρίων προσδόψεων διακοσμητέα κενά.

Αἱ νέαι αὗται ἀνακαλύψεις καθιστῶσι φανερὸν ὅτι, παρὰ τὴν ἐρχῆ ἐξενεγκεῖσαν ὑπόθεσιν τοῦ Homolle, καὶ αἱ τέσσαρες πλευραὶ τοῦ μνημείου ἡσαν κεκοσμημέναι.

Καθ' ἀ λέγεται ἐν τῇ ἐκθέσει, μία τῶν πλαγίων προσόψεων φαίνεται ὅτι ἡτο διηγημένη εἰς τὴν Γορούνιδα καὶ τὴν Ἀμαζονομαχίαν, ἀποτελοῦσας συμπληρώματα τῶν ἀθλῶν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ Θησέως, καὶ αἴτινες ἡδύναντο νὰ ἀποτελέσωσι ζεῦγος παραστάσεων, ὡς εἰκονίζουσαι μορφὰς ἀνθρώπων καὶ ζώων (ἴππων βοῶν).

Ἡ τετάρτη πρόσοψις ἐνεφάνιζε σειράν περιέργων μαχῶν, ἀς μέχρι τοῦδε οὔτε μονομερῶς, οὔτε ἐν τῷ συνδόφῳ αὐτῶν ἡδύνηθην νὰ ἐρμηνεύσω. 'Ισως θ' ἀπετέλουν σκηνὰς τῆς Γιγαντομαχίας, ἀν μὴ ἔλειπον οἱ θεοί, οἵτινες συνετέλεσαν κυρίως εἰς τὴν ἡτταν τῶν Γιγάντων καὶ ἀν δὲν ἦτο ἀμφίβολον ὅτι οἱ δικμαχόμενοι εἶναι θεοί. Εἰς ταῦτα προστιθέμεθα εἰσέτι ἵππου μετὰ ράχεως στρογγύλης, ἔχοντα διαστάσεις μεγαλειτέρας τῶν μετοπῶν, καθ' ὅλα δέ ομοιογον πρὸς τὸν κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἀνακαλυφθέντα, ἀντιθέτως ὅμως διατεθειμένον· ἀμφότεροι ἀπετέλουν ὡς φαίνεται τὰς δύο ἀκρας τοῦ θησαυροῦ, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἀετωμάτων. Ἐκκατέρου τούτων ἐπιβαίνει Ἀμαζών, σύμβολον τῶν μυθολογικῶν νικῶν καὶ

τοῦ τελευταίου κατὰ τῶν Περσῶν θριάμβου τῶν 'Αθηναίων.

Μεταξὺ τοῦ θησαυροῦ τῶν 'Αθηναίων καὶ τοῦ τῶν Σιργίων εἰς ἀπόστασιν βημάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ τοίχου, παρ' ὃν ἀνευρέθη τὸ παρελθόν ἔτος ὁ ἀρχαιόκος 'Απόλλων, ἔργον ἀργείου τεχνίτου, ἐξήχθησαν ἐκ τῆς γῆς τὸ σῶμα καὶ οἱ μηροὶ ἐπέρου ἀγάλματος καθ' ὅλα ὄμοιον καὶ ἵσων διαστάσεων. Τὰ δύο ἀγάλματα ὄμοιαζουσιν ἀλλήλοις τοσοῦτον, ὥστε φαίνονται ὡσεὶ ἡσαν ἐν καὶ τὸ αὐτό· βλέπων δέ τις αὐτά, ἀναμιμνήσκεται τῶν ἀγαλμάτων τοῦ 'Απόλλωνος, ἀτινα ἀφιέρωσαν οἱ κάτοικοι τῶν Λιπαρῶν νήσων (τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου) μετὰ τὴν ἐναντίον τῶν Τυρρηνῶν νίκην αὐτῶν.

Ἐλληνικόν.

«Τὸ 'Ελληνικόν» εἶναι, λέγει ὁ κ. Homolle, «τοῖχος ὄμαλός, καίτοι τὰ θεμέλια αὐτοῦ δέν εἶναι πάντοτε ὄριζόντεια, οὔτε ἐκτισμένα διὰ λίθων ὄμοιών, ὡς ἐν πολλοῖς ἄλλοις Ἑλληνικοῖς τοίχοις, χρησιμεύουσι πρὸς στερέωσιν ἢ ὄχυρωσιν, τοῖχος, ποιούμενος διὰ τοῦτο ἀντίθεσιν πρὸς τὸ Πελαστικόν, ἀποτελούμενον ἐκ λίθων πολυγώνων».

Ἡ ἔξερεύνησις τοῦ ἐδάφους ἀναθενεῖ καὶ κάτωθεν τοῦ 'Ἑλληνικοῦ ἔσχεν ὡς συνέπειαν τὴν ἀνακάλυψιν τῆς 'Ιερᾶς ὅδου μεταξὺ τοῦ θησαυροῦ τῶν 'Αθηναίων καὶ τῆς Πύλης τοῦ Τημένους. Περὶ τούτου ὁ κ. Homolle ἀποφαίνεται ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ ὡδε:

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ μαίου ἀπέναντι τῆς μεγάλης ἐξέδρας, ἦς ὁ κ. Πόμποφ εἶχεν ἀναγνωρίσει τμῆμά τι καὶ ἦτις σήμερον ὀλοσχερῶς ἐξεχωματίσθη, ἀπεκαλύψαμεν ἔτερον ἡμικύκλιον, ἔχον διαστάσεις σχεδὸν ἵσας, περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑψηλοῦ λιθίνου τοίχου, ἐγειρομένου ἐπὶ ὑψηλῶν βάσεων, ἀνυψουμένου δέ ὑπεράνω τῆς ὅδου κατὰ 1 μέτρον καὶ πλέον. Κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου παρατηρεῖται βαθμὶς χαμηλὴ, ἐπὶ τῆς ὥποιας διακρίνονται τὰ ὄνόματα 'Αθας, 'Ακρίσιος, Λυγκεύς, Περσεύς, 'Ηρακλῆς, ὡς καὶ τὸ τοῦ γλύπτου τῶν ἀγαλμάτων, ἦτοι 'Αντιφάνους τοῦ 'Αργείου. Τὸ περιέργον ὄμως εἶναι διατηρεῖται ἀποτελεσματικόν τοῦ περιεργοφήν εἶναι γεγραμμένη ἔξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ἀπαντα τὰ ὄνόματα τῶν ἡρώων εἶναι γεγραμμένα ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ἀπέναντι τούτου ὑπῆρχεν ἔτερος θησαυρὸς τῶν 'Αργείων, συστάσεως ὄμοιας, καὶ σύμπλεγμα ἀγαλμάτων παριστῶν τοὺς 'Επιγόνους. Παρὰ τοὺς 'Επιγόνους ὑπῆρχεν κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς Πύλης: 1ον. Οἱ «Ἐπτά», ἀφιερωθέντες ὠσαύτως ὑπὸ τῶν 'Αργείων. 2ον. Τὸ ἀττικὸν σύμπλεγμα, εἰς ὄνάμνησιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. 3ον. 'Ο Δούρειος ἵππος, ἔτερον δῶρον τοῦ 'Αργους.

Πρὸς τὰ μνημεῖα τῶν βασιλέων τοῦ 'Αργους συστήνεται κτίριον λίαν ἐπικηκες ἀνάλογον πρὸς τὸ προηγούμενον. Τοῦτο εἶναι τὸ ὑπερήφανον τρόπαιον τοῦ Αυσάνδρου, ἐν ᾧ περιείχετο τεσσαρακοντάς ἀγαλμάτων.

Ἡ ἀνατολικὴ ἀκρα ἐγγίζει σχεδὸν πρὸς τὸν τοίχον, ὅστις ἀνέρχεται κατ' εὐθείαν γραμμὴν τὸ πρανές τοῦ δροῦς. "Ωστε δέον νὰ τοποθετηθῶσιν ἐκείθεν τῆς 'Ιερᾶς

όδοις οἱ ὑπὸ τοῦ Παυσανίου ἐν ἀρχῇ τῆς περιγραφῆς τοῦ ἵεροῦ ἀναφέρομενοι θησαυροὶ οὗτοι ἔκειντο ἀπέναντι τοῦ μνημείου τῶν Αἰγάς· Ποταμῶν. Ἡ τοιαύτη διάταξις συμπίπτει καὶ πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Πόμπωφ ἀνακάλυψιν τοῦ ἀριερώματος τῶν Τεγεατῶν, εὑρέθεντος ἐπὶ τῆς τῆς νοτίκας τῆς ὁδοῦ ἄκρας.

Καθόσον ἀφορᾶται εἰς τὸν ταῦρον τῶν Κερκυραίων, ἔργον Θεοφράστου τοῦ Αἰγανήτου ἡ βάσις τούτου ἀνευρέθη εἰς ἀπόστασιν 100 μέτρων καὶ πλέον ἀπὸ τῆς ἀρχικῆς αὐτοῦ θέσεως, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ, ἀπέναντι τοῦ βωμοῦ τῶν Χίων.

Ἀνασυστήσαντες οὕτω τὰ περὶ τὴν Ἱερὰν ὁδὸν ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τῶν Ἀργείων μέχρι τῆς πύλης τοῦ ἱεροῦ, ἀνερχόμεθα ἥδη πρὸς τὸν θησαυρὸν τῶν Ἀθηναίων

Ἐξ ἀριστερῶν ὑπάρχει μέγα διάστημα κενόν, ἐνῷ διεσώζετο μόνον γωνία τοίχου.. Δεξιόθεν παρατηρεῖται μικρὸς τετράγωνος θάλαμος, εἴτα δὲ ἔτερος ἡμιυηρειπωμένος. Ἔκει εὑρίσκεται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ εἰς ἀνάμνησιν τῆς νίκης τῶν Ταραντίνων κατὰ τῶν Μεσαπίων ἀνεγερθέν μνημεῖον. Μεγάλη ἐπιγραφὴ διὰ χαρακτήρων ἔχοντων ὅψις 10 ἑκατοστομέτρων είναι ἵσως ἐν τῶν αὐθεντικῶν αὐτοῦ λειψάνων.

Θησαυρὸς τῶν Σικυωνίων.

Ἀπέναντι τοῦ πρὸς ὑποστήρξιν χρησιμεύοντος τοίχου καὶ εἰς ἐπίπεδον σημαντικῶς χαρηλότερον τοῦ τῆς ὁδοῦ σώζονται αἱ ἐκ παριτοῦ λίθου βάσεις κτιρίου, ἔχοντος σχῆμα ἱεροῦ ἢ θησαυροῦ. Αἱ βάσεις τοῦ οἰκοδομήματος, προχωροῦσαι εἰς ἕκανόν ἐν τῷ παρθένῳ ἐδάφει βάθος ἀποτελοῦνται ἐξ ἀρχιτεκτονικῶν λειψάνων ἐκ νέου χρησιμοποιηθέντων. Ἐν ταύταις ἀπαντῶσιν ἐπιστύλια, κίονες δωρικοῦ ρυθμοῦ καὶ λειψάνα κυκλοτεροῦς κτιρίου. Ἐπὶ τῶν βάσεων τοῦ μνημείου τούτου, ἔνδοθεν καὶ πέριξ αὐτῶν συνεστρεύθησαν μετόπαι ἐκ πωρίτου λίθου, ἔργα τοῦ στ' αἰῶνος, δι' ᾧ εἰκονίζονται:

1) Οἱ Διόσκουροι καὶ ὁ Ἰδας, ἀγοντες ἐκ Μεσσηνίας τὰς ἀγέλας τῶν Βιῶν, οὓς ἀφήρεσαν, ἦτοι τὴν λειψάνην, ἔκεινην, ἐνεκά τῆς ὁποίας περιήλθον εἰς ἔριδα, ἥτις δὲ ἀπέβη ὀλέθριον εἰς τὸν Κάστορα καὶ τὸν Ἰδην. Τὰ ὄνόματα είναι γεγραμμένα διὰ μελάνων γραμμάτων παρὰ τὰ πρόσωπα.

2) Κάπρος, περὶ οὗ ἐπιτρέπεται νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι τὸ ἀντικείμενον αὐτοῦ παρελείφθη ἐκ τοῦ μύθου τῶν Διόσκουρων, διότι καὶ οὗτοι μετέσχον τῆς θάρας τοῦ Καλυδονίου κάπρου.

3) Δύο ἵππεις κατὰ μέτωπον, ὅπισθεν δὲ αὐτῶν πλοιον, φέρον πολεμιστάς, ὃς ἔχαγεται ἐκ τῶν διακρινομένων ἀσπίδων. Ἐν τῷ μέσῳ ἵστανται ἐπὶ ποδὸς δύο ἀτομά κρούονται κιθάραν. Τὰ ὄνόματα αὐτῶν ἔχουσι τηθησαν ἐκτὸς τῆς καταλήξεως τοῦ ἑνός. Φαίνεται ὅτι οἱ δύο ἵππεις εἴναι πάλιν οἱ Διόσκουροι, ὅτι δὲ τὸ θέμα τῆς παραστάσεως παρελήφθη ἐκ τοῦ μύθου τῶν Αργοναυτῶν.

4) Κριός, δοτις φαίνεται ὅτι ἔφερε καὶ ἀνθρωπον, ἵσως ὁ τῆς Ἑλλής (μῦθος τῶν Αργοναυτῶν).

5) Ἡ ἀπαγγεγή τῆς Εύρωπης.

Θησαυρὸς τῶν Σιφνίων.

Εἰς ἀπόστασιν ὄλγων βημάτων πρὸς Δ ἐγείρεται δίκην προμαχῶνος ύψηλὸν τετράγωνον κτίριον, στηριζόμενον ἀρ' ἐνὸς μὲν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἀρ' ἐπέρου δὲ ἐπὶ τῆς Ιερᾶς ὁδοῦ. Αἱ κάτω βάσεις, αἵτινες δὲν εἶναι κεκοιναμέναι ἀπεκρύποντο ὑπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐγειρομένου ἀποτόμως ἢ δι' ἀνδρίων, βιντόντων κατὰ μῆκος τῆς Ιερᾶς ὁδοῦ, καὶ ἀνήρχοντο μέχρι τοῦ ἐπιπέδου τοῦ μνημείου. Ἐν τῇ θέσει ταύτη ὑπῆρχε θησαυρός, ὃν ὁ Παυσανίας (I' 11, 2) χαρακτηρίζει ὡς τὸν θησαυρὸν τῶν Σιφνίων. Ἡ γνώμη ὅτι τὸ ἀνακαλυφθέν τοῦτο κτίριον εἶναι ὁ θησαυρὸς τῶν Σιφνίων, δικαιολογεῖται διὰ τοῦ Ἡροδότου (3, 57), ἀναφέροντος ὅτι ὁ θησαυρὸς τῶν Σιφνίων ἦν ἐκ τῶν πλουσιωτάτων καὶ ὀριστάτων τῶν Δελφῶν. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ θέσις τοῦ ἀποκαλυφθέντος κτιρίου εἶναι θαυμασία διὰ τὸν παρακάμπτοντα τὴν Ιερὰν ὁδόν, τὰ λείψανα τῶν ἔγγλυφων (ἀρχιτεκτονικὰ κοσμήματα, ζωοφόροι) παρέχουσι τὴν ιδέαν κτιρίου, ἀναγερθέντος διὰ μεγάλων δαπανῶν καὶ μετὰ περιέργου φροντίδος, ὅπως καταστῇ τέλειον.

Οὐδέποτε ἀπήντησα ἀρχιτέκτονικὰ σχέδια χαριέστερα, ἀρμονικώτερα καὶ κομψότερα τῶν διαφόρων κοσμημάτων, τῶν δικονομούντων τὰ ἐπιστύλια καὶ τὰς ζωοφόρους. Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀποτελεῖ τοῦτ' αὐτὸ τὴν τελειοποίησιν τοῦ λήγοντος ἀρχαῖσμοῦ. Συντρίμματα καὶ λείψανα τοῦ διακόσιου τούτου περισυνελέγησαν πανταχοῦ τοῦ ιεροῦ. Ἐπειδὴ ὅμως ὄλοκληρα ἀντικείμενα εὑρέθησαν μόνον πέριξ τοῦ θησαυροῦ τῶν Σιφνίων παρὰ τὰς τέσσαρας γωνίας, τὰ δὲ τμήματα τῶν γωνιῶν κείνται παρὰ τὰς τέσσαρας τοῦ κτιρίου γωνίας, ὅπως ἐπεσον, δὲν εἶναι δύνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς προελεύσεως αὐτῶν.

Κατὰ ιούνιον καὶ ιούλιον ιδρύθη καὶ ἔτερον κέντρον ἀνασκαφῶν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὑπὸ ἀριθ. 138 καὶ τῆς ὑπὸ ἀριθ. 169 οἰκίας περιλαμβανομένῳ χώρῳ. Ἐνταῦθα ἀπεκαλύφθη ἐλληνορρωμαϊκὸς τάφος, ἐσκαμμένος ἐν τῷ ἐδάφει, δύο θιλωτὰ κρύπται καὶ πολλαὶ σαρκοφάγοι, ἀπὸ πολλοῦ συληθεῖσαι.

Αἱ γενόμεναι ἀνασκαφαι ἥγανον εἰς φῶς πολλάκις οἰκοδομάτες ὁμοιαζούσας πρὸς κατοικίας, μέγαν ὑδραγωγόν, φρέάτα καὶ πολλοὺς τάφους λελαξεμένους ἐν κιτρίνῳ καὶ εὐπλάστῳ γῇ. Παρὸ τὸν ὑδραγωγὸν εὑρέθη ὄρειχάλκινον ἄγαλμα, δυστυχῶς ὡξειδωμένον, κατὰ τὸν τύπον τοῦ Δορυφόρου, καὶ Ἀπόλλων ἀρχαϊκὸς ἐξ ὄρειχάλκου, ἀνέπαφος ἔχαιρέσει τοῦ κάτω μέρους τῶν βραχιόνων, ἔχων ύψος 40 ἑκατοστομ. Ἐν τοῖς φρέασιν εὑρέθησαν πολλά συντρίμματα κεραμεικῶν ἢ ὄρειχαλκίνων σκευῶν (τρίποδες λεβήτων, πτηνόν μετὰ κεφαλῆς ἀνθρωπίνης). Ἐν τοῖς τάφοις, οἵτινες σχεδὸν πάντες ἔσυλτήθησαν, ἐκτὸς ἀντικειμένων, ἀνευρέθησαν δοχεῖον μετὰ ἐρυθροβαφῶν γραφῶν τοῦ Δ' αἰῶνος καὶ συλλογὴ μυκηναϊκῶν σκευῶν, τεσσαράκοντα περίπου. Τὰ σκεύη ταῦτα είναι ἐπαληλυμένα διὰ στιλπνού στρώματος, περικοσμοῦνται δὲ διὰ γραμμῶν παραλλήλων καὶ γεωμετρικῶν σχημάτων. Πλησίον τούτων εὑρέθη ἔιρος τεθραυσμένον καὶ ἐγχειρίδιον.

Τέλος ἐν τῷ χώρῳ τοῦ ἵεροῦ ἀνεκαλύφθη κεφαλὴ ρωμαϊκὴ ἀνέπτυφος, ὥρειχάλκινον ἀγαλμάτιον καὶ μέγα μαρμάρειον ἀγαλμα τοῦ Ἀντινόου, ἐξ οὗ ἐλλείπουσι μόνον οἱ βραχίονες, τέχνης ἔξαιρέτου καὶ σπανίας.

TO EN BIENNI: ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΩΝ

Ἡ ἀεροπορική.

Οἱ ἐκ Βερολίνου Χέρμαν Κράουζε πρὸ ἑτῶν ἀνεῦρε τὸ κέντρον τῆς κινήσεως τῶν φωνητικῶν χορδῶν ἐν τῷ κυρίως ἐγκεφάλῳ. Ἡδὲ ὁ καθηγητὴς Ὄνοδὴ διὰ δοκιμῶν ἐπὶ κυναρίων, ἐφαρμοσθεισῶν ἐπὶ θέσεως, λίαν ἐγγὺς τῷ νοτιαίῳ μυελῷ κειμένης, ἀνεῦρε φωνητικὸν κέντρον μικρὸν ἄνωθεν τοῦ προμήκους μυελοῦ, κέντρον, ἢ τραμάτισις τοῦ ὅποιου δι' ἐγκοπῆς συνεπάγεται πλήρη ἀπώλειαν τῆς φωνῆς. Ωσαύτως καὶ ὁ ἐκ Τιβίγγρης καθηγητὴς Γκρούτσνερ ὡμίλησε περὶ διὰ δοκιμῶν, ἐπὶ ζῷων γενομένων, ὑπ' αὐτοῦ παρατηρήθεντος φαινομένου τῆς «ἀντιπερισταλτικῆς», καθ' ὃ ἐντερικὸς σωλὴν ἔκτελεῖ τὴν πέψιν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ στόματος πρὸς τὰ ἔντερα, ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως, διότι παρετηρήθη ὅτι θερπικαὶ οὔσιαι, εἰσαχθεῖσαι δι' ἑτέρας ὁδοῦ εἰς τὰ ἔντερα, ἀνευρέθησαν βραδύτερον ἐν καταστάσει πέψεως ἐν τῷ στομάχῳ.

Ἐν τῷ τμήμανι τῆς φυχιατρικῆς καὶ τῆς νευρολογίας ἐγένοντο σφοδραὶ συζητήσεις, καθ' ὃς ὁ δόκτωρ Γκρόσμαν ἐπραγματεύσατο τὸ ζήτημα τῆς δι' ὑποβολῆς (suggestion) θεραπείας παραλύσεων, βασιζομένων ἐπὶ ὄργανικῶν βάσεων, καταπολεμήσας τὴν γνώμην, ὅτι δὲν είναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ πρὸς θεραπείαν ὄργανικῶν παραλύσεων, καὶ εἰπὼν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ κατεστραμμένα νεῦρα διὰ τῆς θεραπευτικῆς ταύτης μεθόδου ἀναγεννῶνται. Πρὸς τούτοις εἶπεν ὅτι διὰ τῆς ὑποβολῆς είναι δυνατὸν νὰ ἐπενεγθῶσιν ἀνατομικαὶ ἐπὶ τοῦ δέρματος μεταβολαῖ, διότι κατώρθωσεν ὅπως, σημειῶν μόνον ἐπὶ τοῦ δέρματος γράμματα καὶ τὴν ὑποβολὴν ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου ἐφαρμόζων, καταστήσῃ διακριτὰ τὰ ἔχνη αὐτῶν ἀπὸ τοῦ πέριξ δέρματος. Ὁ κ. Γκρόσμαν προσέθετο ὅτι διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ δυνατὸν νὰ θεραπευθῇ ὄλοσχερῶς καὶ ἡ ἀποπληξία, ἥτις προκαλεῖ ἐκφυλισμὸν τῶν κατιόντων νεύρων. Ἐν τέλει ὁ κ. Γκρόσμαν ἀνέφερεν ὅτι διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ κατώρθωσεν ἴνχ γυνή, 94 ἑτῶν ἡλικίαν ἔγουσα καὶ κατακειμένη ἀκίνητος ἔνεκα προσθολῆς ἀποπληξίας, ἐγερθῆ καὶ περιπατή ἐν τῷ δωματίῳ.

Μετά τινα διάλεξιν τοῦ καθηγητοῦ Φορέλ (Ζυρίχης) περὶ τῆς δι' ὑποβολῆς θεραπείας, τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ

ἐκ Βερολίνου καθηγητὴς Ζόλλυ, ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς ἀνωτέρω. Οὗτος διεμαρτηρήθη κατὰ τοῦ ὅτι ἡ ὑποβολὴ ταύτης επέτρεπται πρὸς τὴν φυσικὴν θεραπείαν, ὡς καὶ κατὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι διὰ τῆς ὑποβολῆς εἰσήχθη νέος παράγων ἐν τῇ θεραπευτικῇ. Ἐτέρα σύγχυσις είναι, εἰπε, τὸ ὅτι ἡ ὑποβολὴ καὶ ὁ ὑπνωτισμὸς θεωροῦνται ὡς ἰσοδύναμα. Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τοῦ Ζόλλυ, ὅτι ὁ τοῦ μυστικισμοῦ χαρακτήρα ἐπενεργεῖ ὀλεθρίως ἐπὶ τῆς φυντασίας τοῦ εἰς τὴν μεθόδον ταύτην ὑπόβαλλομένου, ὁ κ. Φορέλ ἀπήντησεν: «Ἡ ὑποβολὴ είναι ἴδιότης ἀτομική. Δὲν θέλομεν νὰ εἴμεθα μυστικισταί, ὁ δὲ μυστικισμὸς οὐδένα ἔχθρὸν μεγαλείτερον ἔχει· τὸ σύστημα τῆς ὑποβολῆς ἔπληξε καιρίως τὸν μυστικισμόν, διότι ἐπέχυσε φῶς ἐπὶ τῶν μεγίστων ἀσφειῶν».

Ἐν τῷ τμήματι τῆς στρατιωτικῆς ὑγιεινῆς ὁ δόκτωρ Γιάντσεν ὡμίλησε περὶ ψυχικῶν νοσημάτων ἐν τῷ στρατῷ. Ἐν τῷ τμήματι τῆς ὁδοντοϊατρικῆς ὁ δόκτωρ Κλέμιχ εἶπεν ὅτι λίαν αὐστηρῶς ἐξαγοράζονται αἱ διὰ τῆς ἀναισθησίας ἐπιζητούμεναι ἀνώδυνοι ὁδοντοϊατρικαὶ ἐνέργειαι, ἐνῷ τούναντίον ὁ ὑπνωτισμὸς καὶ ἡ ὑποβολὴ καταστέλλουσιν ὄλοσχερῶς τοὺς πόνους ἢ ἐλαττούσιν αὐτούς. Εἰς τὰς δηλώσεις ταύτας ἀπαντῶν ὁ δόκτωρ Μπλάϊχστάινερ εἶπεν ὅτι ὁ προλαβήσας λίαν ἐλαφρῷ τῇ καρδίᾳ ἐπέκρινε τὴν ἀξίαν τῆς κοκαΐνης, διότι ἀπὸ τοῦ 1878 μετεχειρίσθη (ὁ Μπλάϊχστάινερ) 750 γραμμάρια κοκαΐνης, τὰ δὲ διὰ τὴν ἀναισθησίαν πλεονεκτήματα τῆς κοκαΐνης οὐδεὶς χειρουργὸς ἀρνεῖται.

Ἐν τῷ τμήμανι τῆς φαρμακευτικῆς ὁ καθηγητὴς Τίρες ὡμίλησε περὶ τῶν προϊόντων τῶν ἔκκρισεων καὶ τῆς χημικῆς αὐτῶν συνθέσεως.

Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι τῇ ἐπιούσῃ ὁ χημικοὶ δόκτωρ Ἀδόλφος Ζόλλ (Βιέννης) ὡμίλησε περὶ «πειραμάτων ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον χρησιμοποιουμένων μεθόδων πρὸς ἀπόδειξην τῆς ὑπάρξεως ζαχάρεως ἐν τῷ ςύρῳ».

Ἐν τῷ τμήματι τῆς λοιτρολογίας ὁ αὐτοκρατορικὸς σύμβουλος δόκτωρ Στράιμπερ (Βιέννης) ὡμίλησε περὶ τῆς θεραπείας χρονίων δυσκοιλιῶν καὶ πεπτικῶν διαταράξεων διὰ χειρομαλάξεως (massage) καὶ θεραπευτικῆς γυμναστικῆς. Ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι ὡμίλησεν ὁ ἐκ Βιέννης Μαζιμιλιανὸς Ρότ, περὶ τῆς «νεωτέρας μηχανοθεραπευτικῆς καὶ τῆς μεθόδου τοῦ Τσάνδερ».

Ἐν τῷ τμήματι τῆς γεωδαισίας καὶ χαρτογραφίας ὁ ἐκ Βιέννης Χάρτεντορ φωτίζει περὶ τῆς γεωγραφικῆς κατανομῆς τῶν λαῶν καὶ τῶν γλωσσῶν ἐν Εὐρώπῃ.

Τὸ τμῆμα τῆς ἀστρονομίας ἀντὶ τῆς μετὰ μεσημβρίαν συνεδρίας ἔξεδραμε μετ' ἄλλων μελῶν τοῦ συνεδρίου εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον, διαμείναντας αὐτοῖς μέχρι τῆς νυκτός.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 14)26 σεπτεμβρίου ὁ καθηγητὴς Τούμχας ἔξετέλεσεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ φυσιολογικοῦ ίνστιτούτου ἡλεκτρικὰ πειράματα τοῦ ἐκ Παρισίων φυσικοῦ Τεσλά, ἀφορῶντα εἰς ἀπόδειξην νόμων τινῶν τῆς μεταβολῆς τῆς διευθύνσεως τῶν διὰ συρμάτων διερχομένων ἡλεκτρικῶν ρευμάτων.

(Ἀκολουθεῖ?).

*) Ἰδε ἀριθ. 44, σελ. 877—880.